

DOMÈNEC UMBERT

ENTRE LA FREDOR I L'OBVIETAT

Les eleccions ja no són el que eren

Aquesta ha estat, de bon tros, la campanya més moderada i discreta dels darrers anys. Ajornades les urgències històriques, convençut l'electorat que aquestes són unes eleccions de tràmit, els programes polítics deixen pas als petits escàndols periodístics.

F. Surroca

«Que salga Manolo, que salga Manolo!!!» cridava un públic eufòric. Jorge Fernández Díaz —candidat a la presidència per AP— somrigué nerviós, s'aclarí la veu i intentà seguir amb el seu discurs. Era la tercera interrupció de la nit. Minuts després, quan la seva veu no era més que una remor sorda enmig d'un guirigall de crits i xiulets, acceptà la realitat i presentà —com va poder— l'estrella del

mítig, Manolo Escobar. Els aplaudiments no van parar fins que aquest no va encetar el primer dels seus èxits.

Manolo Escobar, Santi Vendrell, Gato Pérez, Adamo, Desperdicis Clínic, s'han fet imprescindibles en aquesta campanya. Sense ells, el polític de torn s'arrisca a no omplir, a veure com les seves paraules es perden enmig de la buidor. Ho diuen fins i tot els companys de la premsa: aquesta és la campanya més freda que es recorda en els darrers anys. Els partits arreple-

Jorge Fernández Díaz.

guen poca gent en els seus actes, i sort que n'hi ha de la premsa que —a petició dels organitzadors— inflen benévols les xifres d'assistents. Però, malgrat que aquesta és també la campanya més informada —els diaris hi dediquen més atenció que mai— el carrer ja no vibra com abans, i és que l'època de les grans promeses polítiques i les ur-

gències històriques només és patrimoni dels que no tenen res a pelar, dels grups minoritaris.

La campanya no té ni tan sols l'al·licient de l'agressivitat o les guerres declarades. Els debuts televisius —on es lliuren ara les grans batalles— són una bassa d'oli. Poden esclatar flamarades ocasionals, acusacions, però els uns per precaució —els socialistes estan convençuts que els atacs al candidat Pujol són contraproduents— i els altres perquè pensen que no és ètic jugar a bons i dolents —és el cas de Ribó— fan que la temperatura es mantingui sota zero. Hi ajuda el fet que sondejós i enquestes vaticinin que les coses no es mouran gaire d'on són ara. No es preveu, per al nou Parlament, cap canvi espectacular, ni tampoc la irrupció d'alguna nova força.

Potser per això les poques coses que estan animant aquesta campanya tenen ben poc a veure amb els programes dels candidats. És el cas de la vaga dels ensenyants. O de les sonores concentracions del personal de l'ajuntament barceloní. O, fins i tot, de la detenció de Carles Castellanos. Però tampoc es pot dir que això es noti massa. Si de cas, més d'un candidat —mestre i vaguista alhora— arriba tard als actes perquè tot just acaba de sortir d'alguna manifestació. D'altres justifiquen el seu retard perquè els bombers, els municipals o els administratius paralitzen el trànsit a la plaça de Sant Jaume. En darrer terme, l'afer Castellanos ha animat les esquerres a recuperar aquell llenguatge d'«ací es tortura».

Però els veritables protagonistes de les poques pujades de to que s'han pogut escoltar en aquesta campanya han estat els xicots de la Crida. ¿O potser caldria dir que el protagonista ha estat el diari *El País*? A començaments de campanya, el diari explicava que les activitats de la Crida eren finançades —a través de societats pantalla com l'Associació Catalana de Vexil·lologia— per les subvencions rebudes de les Conselleries de la Generalitat. Les acusacions contra el govern convergent i la identificació d'aquest amb les accions de la Crida per part d'alguns mitjans i partits no s'han fet esperar. El candidat Jordi Pujol ha contestat, amb bona lògica, que malament van les coses si alguns partits s'entretenen amb aquests afers. Però el que ha sobtat del tema, més enllà de la veracitat o no del fet, és la facilitat del rotatiu madrileny per accedir a informacions de caràcter reservat, més relacionades amb el secret policial o bancari que amb la investigació estrictament periodística. □

RAFAEL RIBÓ, CANDIDAT D'IC

«El principal valor d'Iniciativa és el seu pluralisme»

Impecable en la presentació, enèrgic en la paraula, Rafael Ribó és, de tots els candidats, el més realista i precís en les seves anàlisis. La seva imatge —que algú ha qualificat d'italiana— és un dels millors actius d'una federació que pretén ser l'alternativa futura a Pujol.

R. Aymerich

¿Comparteix vostè la sensació que aquesta és una campanya anodina?

—Jo no faig campanya per divertir ningú. Intento arribar arreu per explicar els fets, les alternatives i com podem fer avançar tot això. Intento fer-ho amè, però divertit. Tampoc cauré en el que la gent pensa que és una campanya: aquest ha dit no sé què, doncs l'altre és un fill de... No m'aprofito dels escàndols si no són molt greus i trascendents per al país.

—*L'altre dia, en un míting va sonar la Internacional en rus. En un sopar, els joves de l'Entesa cridaven independència... ¿Això d'Iniciativa és una federació ben avinguda?*

—Per a mi, el valor principal d'Iniciativa per Catalunya és el seu pluralisme. No és estrany que els que no desitgen que creixi, presentin aquest pluralisme com un símptoma de disparitat. Nosaltres partim del fet que a Catalunya els valors predominants són els de dretes i que l'esquerra més forta des del punt de vista electoral, el PSC, basa molt la seva política en uns principis que es sustenten molt en el PSOE, però que no són alternativa a Pujol ni enganxen les noves esquerres. Per això cal anar cap a un projecte unitari. Que un pensi en comunisme, o en radicalisme democràtic, o estigui desenganyat de socialisme, o pensi en federalisme o en independència... però que es comprometi a defensar el que hem acordat en conjunt. A mi m'agrada molt un símil que va fer l'altre dia un periodista: «tu pretens una polifonia d'esquerres». Doncs, això, que soni harmònicament.

—*¿Tan malament ho té el PSC per plantejar-se la recuperació dels valors hegemònics de l'esquerra a Catalunya?*

—A veure, valors d'esquerres són

per exemple una determinada visió del pacifisme, la desmilitarització i el desarmament. Doncs resulta que als senyors del PSOE els ha agafat, per raons de pragmatisme o pel que sigui, una flamarada armamentista i nuclearista bastant notable. Un valor d'esquerra és la solidaritat econòmica i la redistribució de la riquesa. Doncs el senyor Felipe González reconeix a Harvard que, en els últims anys, els empresaris s'han enriquit moltíssim a costa dels treballadors i que això ho ha fomentat la seva política econòmica. En això coincideixen amb Pujol, i encara que el PSC verbalment vulgui estar més a l'esquerra que el PSOE, el seu lligam és claríssim. Narcís Serra, el ministre de Defensa, és militant del PSC, i que